

Кітайскі танець выконваюць удзельніцы танцавальнай групы Ізясненскага Дома культуры Н. Анчукова, Л. Хмыз, Н. Ламека і Т. Шміль.

Пазытыўная ПАВЕРКА

Патрыск МАКАЛЬ

РАНИЦАЙ

Горад за ноч прадрадоў, буліца ціхая.
Трызнённым дзённым трыгоў гудзе яна.
Мой гадзіннік-будзільнік цікае,
Як міна замаруджанага дзеяння.
Здзіўляюся, здзіўляюся...

Не звязваючы на светафор, што мігав
спрасонку стоп,
Па маставой пракацілася сонца, як сноп.
Эх, паставы, прамаргав — не прадзірэўі права.
Здзіўляюся, здзіўляюся...

Парачка выйшла — вуліца вышыла.
Сплеченых пальцаў размова шышары,
Плыве — плыве чужыя крокі вішні —
Гімнастыка зліняе канвалідуе.
Здзіўляюся, здзіўляюся...

Несучы сваю стому ў нялігім раніцы,
Кабета з паглядам, што бліскавіца бліскае,
Будзіць наварочана тупае кожныя раніцы
На плешчу круглую, да абаліска,
Здзіўляюся, здзіўляюся...

Бачу, як чалавек чыніць лагод:
Стук-стук!
Хто гэта — генерал ці пастухі
Цяжка дыбачы: на мільцы
расколышаны з ваёны
Здзіўляюся, здзіўляюся...

А ўзбон каля скверкі бой на дварэ,
З траншэй новай будовы
Сонца на мушкетэрыя бярэ —
Семігудам, бядаючы...
Калі папнуць здзіўляцца!

ЭСТАФЕТА ПРЫНЯТА

Хлопцы з сёл беларускіх
дараць песні людзям на шчасце.
Юнакі, што родзіліся ў той знаёмы год,
Калі хмары на Заходзе
лечылі трыкожна згушчана,
І была папулярна песенка:
«Белі зямля і похад...»
Ім спраўляліся хрэсьбіны набыліся —
Усім жаласна,
Ім дэвалі імны нявыжылі —
У гонар слаўных падзей.
У застоллі дзядзкі ўспаміналі
нішчыніцу з кавсам
І наыверадкі выжываліся,
у каго багачы працадзень.

Маладыя паэты выходзяць
на сваё цалінае ворава,
Юнакі, што глядзелі
з кляноных калысак на свет,
Калі недзе далёка,
з кляноным адшчапенца і ворага,
Бочкі рабіў зямля іх —
спраўдны савецкі паэт.
Рукі прывыклі к футганку,
адмышкі трымаць аловак.

Сэрца,
што сонца расплывалася,
сцякаў абручачы боль.

Каб не забыць дарэшту
водару роднага слова —
Бясконнымі вечарамі
ён сам размаўляў з сабой.

Маладыя паэты
прыйдуць сценкі свае
шчаслівейшымі,
Чым настаўнікі іх —
на любімай
пашчотнай зямлі.

Нездарма ж ім упершыню
гаварыць захачалася вершамі,
Калі форум партыйны
Двадцаты бурліў у Крэмл.

Будуць гімны Камуне
грымюць,
у прасторах лунаючы.
Праўды ланіскай пошліва
не задымліў вятромі
гады.

Вунь як яра яно
разгарэцца ў сэрцах юнацкіх!
Эстафета прынята.
Надзеяна.

Навек. Назаўжды.

ПАРУСНІК «ТАВАРЫШ»

Зноўся, нарэшце,
Шторны плацібальны.
Прыбыў з Пявешці
«Таварыш» сцягальны.

Каманда «Таварыш» —
Гэта таварыш
Тут не пасарышыся,
Столькі намарышыся.

Столькі хрышчэны
Вод заганічышы
Вод заганічышы
Зор заранічышы

Берагам кроцка
Паруснаўцы...
Хто не захаце
З ім пазнацца!

Чалавек, Касябланка
З дэцымі Рымі
Кінулі «скляныя»,
Селіны грывы...

Таварыш пашчаце
З дэцымі Рымі...
Гляньце, купальшчыцы
Маладзіцы!

Гляньце хутчэй,
Пашчадце скоры:
Адрас чалавек
Сіняе мора...

НАША ІНТЭР'Ю ПЯЦЬ АДКАЗАЎ НА АДНО ПЫТАННЕ

— Што вы чакаеце ад новага тэатральнага сезону? — з такім пытаннем мы звярнуліся ў Гомелі да розных людзей, якія так ці інакш зацікаўлены лёсам свайго абласнага драматычнага тэатра. Атрымаўшы адказаў, адназначна грунтоўна і паважна, агульнаспаспешліва і лаканічна, але мы бачым, што ніхто не заставаўся раўнадушным, усіх аднолькава хваляваў новы рэпертуар, новыя ролі, маршруты будучых гастрольных паводкаў. Вось некаторыя з гэтых адказаў.

Ю. АРЬЯНІНСКІ,
галоўны рэжысёр
тэатра, заслужаны дзеяч
мастацтва БССР

— Я ў гэтым тэатры чалавек новы, працую першы сезон, але ўжо цвёрда ведаю — калектыву наш адолены на многае. Талант і вопыт заслужаных артыстаў рэспублікі. М. Цурбакова, Т. Скаруты, артыстаў А. Каменскага, Р. Суворава, З. Свідунювіч і іншых, люблю да сцэны і працавітасць А. Дударова, М. Панфілава, Р. Ляцвілі, імкненне ўсяго калектыву да сапраўднай творчасці пераконалі ў гэтым.

Новы сезон мы адкрылі прэм'ерай «Ленінградскіх праспектаў» І. Штога ў паставіцы заслужанага дзеяча мастацтва РСФСР Л. Палонскага і афармленні нашага галоўнага мастака А. Савічава. Адбыліся і яшчэ дзве прэм'еры — «Пад адным небам» па п'есе А. Мэўзона і «Дзень нараджэння Тэрэзы» Г. Мідзіані. Пачатак, як бачыце, нядрэнны, і ў далейшым мы не збіраемся зніжаць тон. Ідуць рэпетыцыі трагедыі В. Шэкспіра «Рамео і Джульета» і п'есы В. Розова «Перад вачэйрай». Для маленчкіх глядачоў рытуем «Дзімну-неві-

дзімку» М. Львоўскага, і В. Карастылёва. У партфелі тэатра многа п'ес савецкіх і замежных аўтараў — «Сёбры і годы» Л. Зорына, «Дзе-вельны вал» Ю. Эдліса «Дзёныкі жанчыны» К. Філа, «Смартыны прысуд» І. Собалева, «Паварот ключа» М. Кундлера.

губернатар» Л. Кручкова. Мы абмяркоўваем, якія з іх уключыць у рэпертуар.

Вельмі многа мы чакаем ад сустрэч з глядачамі — пастараемся рэгулярна праводзіць з ім канферэнцыі, каб лепш ведаць запатрабаваны галюнак, іх думкі аб нашай рабоце. Як і ў мінулыя гады, нашы артысты і рэжысёры будуць актыўна памагаць у падрыхтоўцы рэжысёраў самадзейных тэатраўных калектываў і, вядома, чыніць самі. У наступным годзе спадзяемся ста год у дзень нараджэння выдатнага савецкага рэжысёра і артыста К. С. Станіслаўскага і, зразумела, мы пастараемся яшчэ лепш вывучыць яго багату спадчыну.

Вельмі прыемна, калі да нас прыязджаюць працаўнікі паліцыі, але мы разумеам, што не заўсёды ў іх для такой далёкай паводкі ёсць час, і таму застанемся верныя традыцыі — будзем самі выезжаць з лепшымі спектаклямі ў калгасы і саўгасы вобласці.

А. ФРАДЗІН,
гледца, майстар
партрэтнай майстрыні

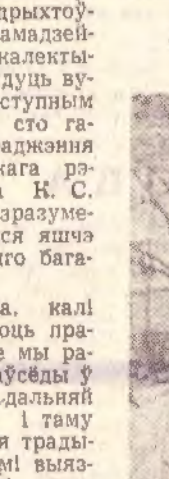

— Я не пралускаю ніводнай прэм'еры, заўсёды кажаю ад спектакля нечага новага, цікавага, карыснага. Але, на жаль, не

заўсёды мае спадзяванні адзіназначныя. Сёлетнім сезонам я, праўда, пакуляю тым жадаваннем, «Ленінградскіх праспектаў» — гэта цудоўна, праўдзіва і разумна. Вось я і хачу, каб у гэтым сезоне быў такі, як заўсёды, жыццёвы, яркі, цікавы. А значыць, тэатру трэба набыць сваё абыччэ, каб спектакль, які бачыў нават у дзесяці іншых тэатрах, гукаў тут па-новаму. Вось пагляджу, якім будзе «Дзень нараджэння Тэрэзы». Я яго бачыў у Маскве...

Сезон пачаўся і ўжо цяпер можна сказаць — пачаўся добра, з вельмі творчым гарнітам. І вельмі важна, каб гэты агонь творчасці не гас, каб з поўнай аддачай сіла артысты працавалі і на прэм'ерах, і на выездах, і на рэпетыцыях.

Анатоль ДУДАРАЎ,
артыст

— Сезон пачаўся для мяне ўдала. Я зблізіўся са сваім новым тэроем — Барысам з «Ленінградскага праспекта». Я разумею, ведаю і люблю яго. Гэта ўсім не значыць, што для мяне гэтая роля легкая. Наадварот — цяжкая і адказная. Барыс — аднагодак многіх глядачоў — мае аднагодакаў, і яны заўважаюць найменшы фальш у выкананні ролі.

А наперадзе — праца, праца. Я не хачу і не люблю гаварыць гучныя фразы... Але вы разумеаце — я шчаслівы, шчаслівы, як чалавек, якому даверылі адказную і нялёгкую справу і які адчувае, што мае сілы справіцца з ёю. Я гавару пра ролю Рамео... Я марыў аб ёй шмат гадоў, яшчэ калі вучуўся ў Беларускай тэатральнай інстытуце. Для мяне яна — экзамэн малым дзядзькам, экзамэн на права націць званне артыста... Над гэтай ролюю мы працуем удухов — Рустам Сувораў і я. Каякурэцыі паміж намі, вядома, няма

ніякай. Я вельмі рады працаваць разам са сваім таленавітым сабрам, у якога многа чаму можна пааучыцца.

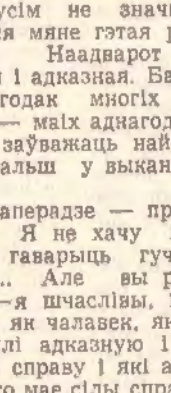
І яшчэ — вельмі хачу іграць ролю аднагодакаў — будучыню іх кастманаў, вучоніх ці студэнтаў. Толькі цяпер, працуючы над вобразам Рамео, пераконваюся, наколькі ён сучасны. Вось калі ў гаварыць пра адно і тое ўспомніў пра Рамео. Не, не ўспомніў, ён у мяне ў галаве ўвесь час. І ў сэрцы...

А Джульета будзе іграць нядаўна прынятая ў наш тэатр М. Панфілава, якая з поспехам даювала ў ролі Мамы ў «Ленінградскім праспекце».

Есць усе падставы думаць, што ў новым сезоне будучы больш даярцаў маладымі артыстам. Ну, а мы пастараемся не схібіць.

М. САВЕЛЬЕВА,
распаўсюджальніца
білетаў

— З кожным сезонам людзі ўсё больш ахвотна ідуць у тэатр. І ўсё больш становіцца ў горадзе аматараў тэатра, якія вельмі памагаюць у нашай рабоце. Вось Людзі Байко з фабрыкі «Камінтэра». Сама не пралускае ніводнага спектакля і актыўна распаўсюджае білеты на сваёй фабрыцы. Такія памочнікі ёсць у мяне і на іншых прадпрыемствах горада. І гэта вельмі добра, таму што адной вельмі цяжка было б працаваць. Нават немагчыма. А грамадзянскія распаўсюджальнікі білетаў ведаюць запатрабаваныя іх сваіх таварышчаў па рабоце, кожны дзень сустра-

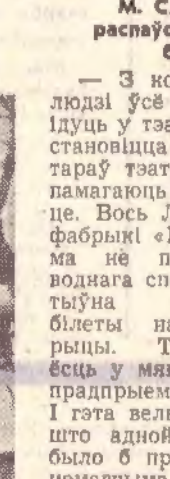
каюцца з імі і ўжо, вядома, знойдуць час, каб расказаць пра новы цікавы спектакль. І я думаю, не далёка той час, калі штатных распаўсюджальнікаў білетаў не будзе. Я не гарую — пайду працаваць у іншае месца. І стану грамадскім распаўсюджальнікам.

Вельмі хачу, каб у гэтым сезоне глядзельная

зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

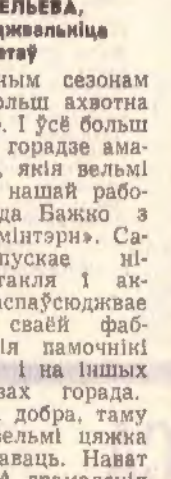
А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

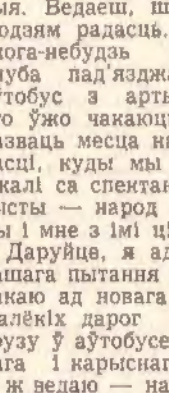
зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

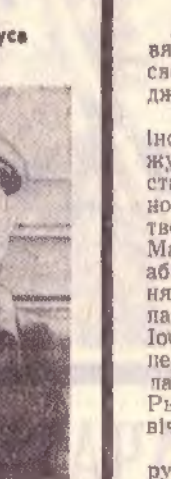
А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

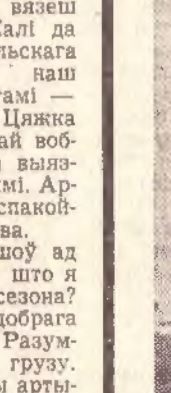
зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

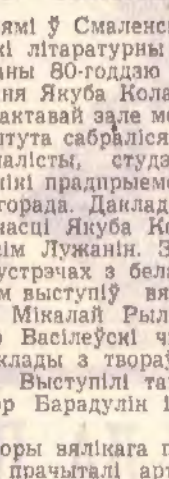
А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

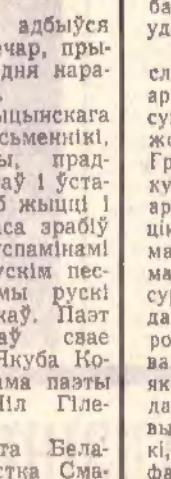
А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных аўтагаспадарках вялікіх і маленчкіх. Вось ужо некалькі гадоў працую ў тэатры вельмі падабаецца. Народ тут харашы і маршуты цікавыя. Ведаеш, што вышэй людзям радасць. Калі да якога-небудзь сельскага клуба пад'язджае наш аўтобус з артыстамі — яго ўжо чакаюць. Цяжка назваць месца нашай вобласці, куды мы не выезжалі са спектаклямі. Артысты — народ неспакойны і мне з ім цікава.

Даруйце, я адышоў ад вашага пытання — што я чакаю ад новага сезону? Далёкіх дарог і добрага грузу ў аўтобусе. Разумнага і карыснага грузу. Як ведаю — нашы артысты могуць іграць добра. Ну, а дарогі будучы — гэта абавязкова.

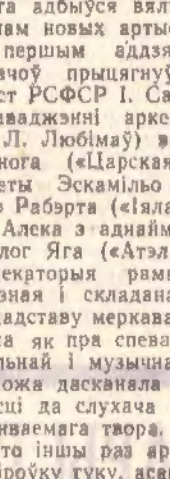
А пра запіскі і гому таксама можна сказаць? Тады запішыце — бывае і цяжкаявата... Гэта — каб Галоўнаб Міністэрства культуры не забывалася.

Д. РАДЗІНСКІ,
Ф. КУРАС,
В. СІВІЦКА.

зала заўсёды была поўная, каб пытанне «ці няма лішняга білета» чужася не ў кінатэатра, калі дамагасцяцца «Выдатная сяжырка». А цяпер падзея драматычна. Каб людзі ішлі ў тэатр, які на сяжытка, каб кожны спектакль узабгачаў глядача. Каб нам, распаўсюджальнікам, не трэба было ўгаварваць людзей: «Вельмі добры спектакль, раю паглядзець». А бывала і так — угаварылі, а ён потым падыхіда і скажа табе: «Што ж вы мне паралілі? Мій іншым, у новым сезоне пакуляў што не было такога. І не будзе, я думаю».

Нядрэнна было б стварыць у горадзе тэатральную насу, дзе прадаваліся б білеты і ў тэатр, і на пляшчэ культуры. Прышчэ чалавек, выбраў, купіў білет... Як вы думаеце?

І. ЧАЙКОЗ,
ведзельніца аўтобуса
драматычна

— Працаваў я ў розных а

НА СВІТАННІ на вівсесі Дафарэнцыя пад Мінскам пранеслася тры-... 3 газет.

нічога, абы толькі дзеці на-... 3 газет.

ЗДАРЭННЕ НА ДОСВІТКУ

настаў мірны час, на ра-... 3 газет.

— Так мала вы пагулялі ў... 3 газет.

Калі стары Ігнат памёр, на... 3 газет.

Аднак — час вялікі лена-... 3 газет.

— Дом твой быў, ды сплыў... 3 газет.

Што і казачы: цяжка жылося... 3 газет.

Аднак — час вялікі лена-... 3 газет.

— Дом твой быў, ды сплыў... 3 газет.

Падзеі ў нашым жыцці... 3 газет.

— Дом твой быў, ды сплыў... 3 газет.

Па рашэнню Сусветнага Савета Міру па... 3 газет.

Падзеі ў нашым жыцці... 3 газет.

— Дом твой быў, ды сплыў... 3 газет.

Па рашэнню Сусветнага Савета Міру па... 3 газет.

Падзеі ў нашым жыцці... 3 газет.

— Дом твой быў, ды сплыў... 3 газет.

Яблыкі

[Заканчэнне. Пачаток на 3-й стар.]

— Адкуль ім быць? — сказаў сам сабе Бацяна.

— Яблыкаў нам не трэба, — сказаў Кастусь стрыжана і на- бычыўся.

Калі няма, дык і не пра- ба А. прынясець — будзе пра- тэста. Па-та! — Бацяна ратунку ў схаванай Кастуся за плас- та.

— Куды бжыж? Ой, ужо на- дуўмуся. Ваўкава натура ў ідзе: ганарлівая. Была, як скажа хто наўпярэць — на сця- ну гатоў.

Бацяна шумна ўдхнула і, ве- дучы Кастуся ў хад, павучаль- на дадаў:

— Ласкавае цяля дзюво ма- так ссе. Жыць трэба з разу- мам, а не так, як некаторыя: пых ды чых...

Услед ім Адэла гукнула:

— З чорнай скрынкі бяры.

Бацяна азірнуўся, нешта мар- мытнуў сабе пад нос і ўзяў з Кастусевых рук кошык:

— Хадзем, хадзем. Ты слу- хай, што я табе гавару...

З нацырванай і неадвер- ливай цікавасцю аглядаў Кастусь сід. Ён быў тут вясёлы, калі дрэвы палі. Тады ў Кастусе было многа сонца. Цяпер сід стаў маладым, на трох дрэвах у сяр- рэзіне сіды блішчалі позныя яблыкі. Падняўся Кастус на сцен- ку было раскідана рудое зола- та апалага вішняка. Кастус на- хліўся і падняў з зямлі пра- даўгаватую лісьціну. Блішча- стая, з дробнымі агнянымі кро- пачкамі, яна вельмі падабалася яму. Ён паклаў яе ў кішэ- ня.

ТВОРЧЫ ВЕЧАР ГАЗЕТЫ «ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА»

27 лістапада ў Мінскім Пала- та культуры прафсаюзаў ад- быўся творчы вечар газеты «Лі- таратура і мастацтва», арганіза- ваны калектывам рэдакцыі раз- ам з бібліятэкай Палаца.

Вечар адкрыў член рэдакцыі газеты, народны артыст СССР Р. Шырма. Галоўны рэдактар «Літаратуры і мастацтва» Н. Пашкевіч расказаў аб тым, чым жыве зараз газета, якія найбольш актуальныя пытанні ў галіне літаратуры, мастацтва і культуры ўзнікаюць на ёй ста- ронках і што збіраецца рэдак- цыя рабіць у далейшым, каб яшчэ больш глыбока асветляць жыццё творчых калектываў рэ- спублікі і работу культурна-ас- ветных устаноў.

Цікавымі і навуковымі бы- лі выступленні чытачоў. Студэнт Белдзяржуніверсітэта Г. Чэрня прыцягнуў увагу да тэмы, што яна мала друкую вершам, асаб- лива маладзых паэтаў. А вось сту- дэнтка той жа навукальнай устан- овы В. Іпатова выказала жудзі- супрацьлеглы думкі аб гэтым.

— Я згодна: «Літаратура і мастацтва» сапраўды мала дру- кую маладых аўтараў, — сказала прамоўца. — Але ж нельга не звярнуць увагу на тое, што на яе старонках па апошні час з'явілася шмат патрэбных і на- дзейных артыкулаў на разна- стайныя тэмы мастацтва, літа- ратуры і архітэктуры.

В. Іпатова падзялілася сваімі ўражаннямі аб артыкулах ма- стака С. Геруса «Дзючы па вулі- цах Мінска», яна расказала, як яе сяброўкі па вучобе абмяркоўвалі некаторыя матэрыялы літа- ратуры і мастацтва ў сум- ным п'ямнічым артыкуле.

Нямала каштоўнага пацвер- джэння для сябе работнікі газеты і з выступленняў настаўніка Н. Бока, слухача Рэспублікан- скай вышэйшай партыйнай шко- лы П. Бародкі.

Група удзельнікаў канцэрта (злева направа): В. Вуркоў, Г. Крычкер, В. Школьнікава, Р. Філіпавіч, К. Марцінкевіч, Ю. Семанюк, М. Златова, А. Калеснічэнка, Л. Талкачова, В. Чабан, С. Грабен- шчык.

— Мне вельмі падабаецца, — адказаў П. Бародка, — што «Літаратура і мастацтва» ўсё больш выступае з матэрыяламі на актуальныя тэмы, піша аб сучаснай літаратуры і мастац- ве, адлюстроўвае п'ямнічарнае жыццё культурнага фронту рэспублікі. З цікавасцю чытаюцца артыкулы пад рубрыкай «П'ямніч і час», «Слова пра малод- шага сябра», «Прыгажосць і мо- тэагэаграфія», «Жыве ў вёсцы інтэлігент».

Побач з тым П. Бародка ўка- заў і на недахопы газеты. Ён выказаў супраць аб'ёмістасці і вельмі «запрафесіяналізаванасці» матэрыялаў. Прамоўца на- прамае рэдакцыю да тэмы, што яна мала піша пра вёску, пра энту- зіястаў культуры фронту. І ці не таму, гаворыць ён, газета яшчэ не стала на вёску сапраўд- ным сабрам і дарэдкавым? П. Бародка раіць больш змя- шаць матэрыялаў на беларус- кім фальклоры, мастацкіх твор- аў пачынаючых літаратараў — членаў абласных і раённых лі- аб'яднанняў. Ён прапануе час- тей праводзіць падобныя ве- чары-сустрэчы з работнікамі на- будоўлі, з калгаснікамі.

Паэты В. Тарас, С. Пашкевіч і П. Макаў прагавілі на ве- чары свае новыя вершы.

У заключэнне на грамадскіх асновах быў наладжаны канцэрт сламі артыстаў мінскіх тэатраў, Беларускай філармоніі, студэн- таў Белдзяржкансерваторыі і ўдзельнікаў самадзейнасці.

Маладая спявачка, салістка Тэатра оперы і балета Л. Злата- ва выканала ўкраінскую народ- ную песню «Чом, чом не прый- шэш» і «Севільяну» Масні, а саліст таго ж тэатра А. Калесні- чэнка — арыю Рудольфа з опе- ры «Вагера» Пуччыні і неапа- танскую песню «Маё сонейна». Артыст Тэатра імя Я. Купалы Р. Філіпавіч чытаў вершы Э. Ба- ратынскага і А. Твардоўскага. У выкананні лаўрата VI Сусвет- нага фестывалю моладзі і сту- дэнтаў фальклору В. Вуркоўна прагучалі цудоўныя канцэрт- ные мелодыі. Студэнтка кансерва- торыі Г. Крычкер (скрыпка) і

В. Чабан (баян) выканалі не- калькі інструментальных п'ес. Цёпла сустрапі прысутныя ў за- ле выступленне кампазітара Ю. Семанюка, які пад асабісты акампанімент праспяваў некаль- кі сваіх лірычных песень. На- родны ансамбль талца Бела- рускага політэхнічнага інстыту- та (мастацкі кіравнік заслужаны дзеяч культуры БССР С. Гра- беншчыкаў) паказаў чатыры тэмавыя нумары — кара- чы «Рэчыцкая ліванія», украінскі «Галак», беларускую сюіту «Юнатва» і «Лявоніху». Артыст філармоніі М. Зорні не толькі веў канцэртную прагра- му, але і прагучаў некалькі фелетонаў. У якасці акампані- тараў на вецары выступалі: кан- цэртмайстар опернага тэатра Л. Талкачова і канцэртмайстры кансерваторыі К. Марцінкевіч і В. Школьнікава.

Рэдакцыя газеты выказвае шчырую падзяку ўсім удзельні- кам вецара.

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.
Рэдакцыйная налегія: З. І. АЗГУР, А. І. БУТАКОВ, К. Л. ГУБАРЭВІЧ, В. УЛ. ІВАШЫН, А. М. МАРЦІНОВІЧ (адказны сьвятар), П. Ф. ПРЫ- КОДЗЬКА, Р. А. САБЛЕНКА (намеснік галоўнага рэдактара), М. Г. ТКАЧОЎ, І. З. ШАРАХОВСкі, І. Б. ШАЦІЛА, Р. Р. ШЫРМА.

Бонскі трук «ля Адольфа». Мал. Ул. ВАРАНУШКАГА.

ІХ НОРАВЫ, ІХ МАРАЛЬ

Факты з замежных газет і часопісаў

ДАБРАЧЫННАСЦІ І СПАЛНЫ ВАГОН

Дырэкцыя шведскіх чыгунак узбудзіла судовую справу супраць кінакампаніі «Свенск» з матэю да- мячальна спынення дзімківай фільма «Сяброўка». У адным з эпізодаў фільма жанаты мужчына едзе ўначы са сваёй знаёмай у асобным купэ спальнага вагона. Дырэкцыя чыгунак лічыць, што фільм падрывае маральную рэ- путацыю чыгуначных зносін. Тым больш, што дырэкцыя ядаўна пачала вярбоўвальную кампанію ся- род катых гаспадынь пад лозун- гамі «Калі мой муж едзе цягні- ком, я не боюся здарэцца».

«Фольксштэме».

УДАСКАНАЛЕННЫЯ КАРТЫ

У магазінах Нью-Йорка з'явіліся карты для гульні незвычайнай формы — круглыя. Новыя карты маюць значныя перавагі перад прамавугольнымі: іх лягчэй тасо- ваць і, апроч таго, імі можна на- крываць піўныя кубкі.

«Морген».

ТІСТ ДЛЯ СТАРЭННЫХ БАБУЛЬ

Сярод удзельнікаў марафону твісту, што адбываецца ў Харлоу Нью-Тэун у графстве Эсекс (Анг- лія), знаходзіцца дзве 70-гадовыя жанчыны. Для іх умовы марафону некалькі палегчанняў: пасля ко- жнага твісту п'янкіны можна на мі- нуту прысець, каб адпачыць. Апроч таго, іны знаходзіцца пад пастаянным наглядам урача.

«Ліберасьё».

НЕУПАДАК

Нядаўна ў Грамадзянскім судзе ЗША адбыўся судовы працэс, які працягваўся дзве гадзіны. Аме- рыканская хімічная кампанія і карпарацыя хімічнай прамысло- васці Анхойзера Буша ўзбудзілі судовую справу супраць тэле- візійнага агенцтва за тое, што яно выпусціла на экраны гумарыст- «Дзе будзе жыццё, там заўсёды будзе несакончына».

Анхойзер Буш лічыць, што та- кая тэлевізійная пастаўка мо- жа прывесці амерыканцаў да думкі, што наскомкі нічым на- ве не знішчыць, а гэта панізіць пры- быткі хімічнай прамысловасці.

«Нью-Йорк Таймс».